

11eč

ČÍSLO 4 · ROČNÍK I.

13. LISTOPADU 1942

CENA K 1.50

LIST NOVÉ GENERACE

VĚŘIT A PRACOVAT!

Mladí pracují PRO ŘÍŠI

Již po delší dobu si čeští mladí lidé stěžovali, že nemají možnost jít do soušedních i vzdálenějších zemí na zkušenou, že jsou okolnostmi nuceni omezit se pouze na zkušenosti získané v úzkém domácím prostoru. Mnozí otec si mohl dovolit poslat svého syna za hranice, aby poznal svět. Pracující mladí lidé, ani naši otcové neměli peněz na nákladné záhonné cesty a jinak se čeští mladí lidé v minulých letech do ciziny dostat nemohli. Všechny státy evropské pevniny trpěly nezaměstnaností a uzavíraly se proto přílivu cizích pracovníků sil. A český mladý člověk, chtělo do ciziny, nemohl vzít s sebou valuty, ale pouze svou práci. Tu však státy odmítaly, zvláště pak západní mocnosti.

Ruce nás mladých lidí chtěly pracovat, chtěly jsme jít hledat nové poznatky a zkušenosti. Vzpomínalo se na to, jak v 19. století chodili čeští řemeslníci po vyhnání do Říše na zkušenou, na svandru, a že teprve po návratu, vyzbrojení říšskými zkušenostmi, zakládali vlastní závody, vlastní dílny.

Byli sice mezi námi ustrašení, kterým se vůbec nechtělo opustit matčinu suknu. Byli toho názoru, že se jim dobře daří na místech, jež většinou neznali svou práci, a že není třeba hledat nové cesty. Těchto jsme mívali ve svých řadách málo, vždyť jsme byli odedávna národem bojovníků práce. Tito mladí lidé, spokojení se svým místem a netoužící po vyšších metách, byli vždy bojovníci a sobečtí. Chtěli žít jen pro sebe, chtěli znát jen svůj vlastní prospěch, své osobní blaho. Pótkávali jsme je na ulicích, s bezvýrazným obličejem, na němž se objevil stín uspokojení jen tehdy, když mohli o něco dříve položit práci a věnovat se svým koníčkům, anebo jít s děvčetem na toulku, bez cíle. Přisnáváme, že měli a mají kousek svého štěstí, kousek osobního blaha. Nám však se vždy zdálo, že tento kousek štěstí nestačí k tomu, abychom mohli říci, že jsme vykonali pro celek kus hodnotné práce. Vždyť ten, kdo chce žít jen pro sebe, jako kdyby vůbec nežil. Nezůstane po něm ani stopa.

Tento druh české mládeže se v průběhu let ukázal nejprístupnějším různým výmyslům šepťané propagandy, a to proto, že tato mladá lidé se vzpouzeli použít svého rozumu a jasně uvážit světový vývoj. Myslet bolí, to víme všichni. Na neštěstí však tato mladá lidé nakazili svým myšlením, bijíce se v prsa a zaklínajíce láskou k národu, také část pracujících mladých lidí, kteří podlehli jejich zpátečnickému vlastenectví, a zatím co dříve bořili touhou jít do světa za zkušenostmi, stávají se dnes nevšímavě k možnosti poznat říšský svět práce, poznat způsob skromného, ale při tom i za války tvořivého německého života.

Dva ročníky české mládeže, které dnes jdou za prací do Říše, vrátí se jednou zpět nejen jako rozumoví, ale i fanatičtí stoupenci nového uspořádání v Evropě. Je už pravidlem, že lidé, a zvláště mladá, se dají přesvědčit jen skutečnostmi. Potom, když na vlastní oči vidí přednosti oné novoty, proti níž se dříve stavěli, stanou se tím

Účastníci studijní cesty Kuratoria Říš v Mníchově u Feldherrnhalle. Česká mládež uctívá památku prvních bojovníků nacionálního socialismu, padlých dne 9. listopadu 1923. Foto Sovy

přesvědčenějšími jejími stoupenci, ož dříve byli netečnější. Víme všichni, že kluci dovedou být tvrdohlaví a nedají nic na rady otcovy — až je poučí zkušenost. Dnes, když jdou čeští mladí lidé do Říše, neznají ještě tamnější život, nemají velkých vědomostí o rozvalu tam již uskočených sociálních zařízení, neznají blíže život německé mládeže sdružené v HJ, nevědí, co je to bojový duch zázemí spjatého na život a na smrt s frontou. A vidí-li čestný člověk život tvrdý, plný odříkání, stále práce a stále nových úkolů, pak jeho svědomí mu nedovolí, aby se jen pokusil žít mimo tento svět a nestarat se o starosti svých německých spoluobčanů. A čeští mladí lidé jsou čestní, ti brzy pochopí rytmus říšského života a v krátké době se budou snažit vyrovnat svým německým kamarádům.

Až půjdou do práce nebo z práce, uvidí pochodovali ukázněnou jednotku HJ za

zpěvu mužných bojových písní. Uslýší, že němečtí kamarádi se sejdou večer k Heimabendu HJ. Počet podobný tak trochu Hlosti a závisť naplní hrdí 95 procent mladých lidí. Řeknou si, že jejich pohyb v Říši nemá pro ně jen materiální výhody, když nabudou zkušeností v říšských závozech, ale zároveň si uvědomí, že nepracují jen pro sebe, že pracují pro sílu Říše a že z této síly se kus přenesl také na nás, dovedeme-li přiložit ruku k dílu. Řeknou si, že pracují za nový život české mládeže. Poznání, že svou práci staví budoucnost českého národa v Říši a nové Evropě, dá jejich práci novou náplň. Vznikne u nich vědomí, že nežijí nadarmo. A při dovolené přijde domů mladík vědomý si svých povinností a zářící radostí, že může pracovat také pro něco vyššího než je vlastní prospěch. To pak bude největší morální zisk pobytu mladých Čechů v Říši.

Vladimír Dejmek

Věříme ve vítězství Říše

Když před několika měsíci vedla cesta Kuratoria pro výchovu mládeže přes Mníchov, stáli její účastníci dlouho před slavnou Feldherrnhalle a kráčeli poté se zdviženou pravicí kolem místa, na kterém byla 9. listopadu 1923 prolita krev prvních mučedníků mládeže nacionálně socialistického hnutí. Nedaleko tohoto místa postavila téměř prvním obětem vskutku nepomíjející pomník pevná vůle Vůdce a toto místo stalo se putovním místem celého německého národa.

Každým rokem shromažďují se nejstarší bojovníci Adolfa Hitlera ke vzpomínce na onen 9. listopad 1923, a také v tomto roce promluvil před nimi Vůdce k celému německému národu. Tento vzpomínkový den nacionálně socialistické strany a německého národa znamená též pro nás mladé Čechy příležitost, abychom se zamysleli: proč máme stoupání a klesání bouřlivé doby. Která strana a který muž v demokratických státech může zaznamenat takový skvělý vývoj a pevnost, jako nacionálně socialistická strana v Říši a jako její Vůdce Adolf Hitler? Vůdce může dnes jako před dvaceti lety vystoupit před své věrné a vykázat se hrdým úspěchem, takovým úspěchem, jenž je tak veliký, že jej mozkem demokrata vůbec nelze pochopit. Vůdce zůstal ode dne, kdy vyhlásil svůj program svým zásadám věrný a důsledně uskutečňoval své plány. Jak těžká byla však tato cesta neznámého hnutí od 9. listopadu 1923 až k 30. lednu 1933, kdy převzal Vůdce moc. Jak těžko bylo snad mnohemu z věrných spolebojovníků věřit pevně za starostí všedního dne ve Vůdcovo poslání a slepě jej následovat. To je velká zásluha prvních spolebojovníků Vůdcových, že proli všem pochybovačům a na vzdor všemu pevně věřili v Adolfa Hitlera.

Jako tehdy musel vést Vůdce veliký boj o moc v Říši, tu musí dnes opět bojovat za svou bodu, bezpečnost a život Evropy. I když tento boj je tvrdý a těžký, tu je, dnes pro nás všechny daleko snazší věřit ve spravedlivou věc Vůdcovu a jeho vítězství, státi při jeho díle a pracovat pro ně, nežli tomu bylo pro jeho věrné, kteří šli za neznámým mužem proti moci státu, policejním obuškům, trestu vězení, všemožnému poškození a společenskému opovržení. My všichni mohli jsme vidět nebo slyšet, jak dosáhl Vůdce moci a zejména jaká díla uskutečnil od onoho 30. ledna 1933. Ti z našich řad, kteří po tři týdny cestovali Německem, jsou toho nepopíratelnými svědky. Když pak později byl německému národu jeho nepřítel vnučen meč do rukou, tu jsme poznali, jak Vůdce umí vládnouti mečem, Polsko, Norsko, Holandsko, Belgie, Francie, Jugoslaviie, Řecko — tyto všechny státy byly poraženy a obrovský bolševický kolos, který se zákeřně připravoval k přepadu Evropy, tomu byly německou bídnou mocí zasazeny takové rány, že dnes již můžeme říci, že Německo a s ním spřátelené státy uchránily Evropu před záhubou. Taková je skutečná situace.

Jestliže nyní američtí a angličtí strážové za vykrvácení svých nejlepších pluků a zničení nečetného materiálu se dočasně zmocní kouku použít, pak je to úplně bezvýznamné a může to úvést v extasi nejvyšší několik Židů v londýnském rozhlase. Nás to zanechává chladnými, neboť je mnohem důležitější, že se německý meč zmocňuje oblastí, které Evropa potřebuje. Co znamená několik set kilometrů vypráhlé pouště proti donské pánvi, žitné komoře kubánského území nebo naftovým polím Kavkazu. Hloupy propagandistům křikem o Africe nezakáží Angličané nic. Od Dillakirechnu. Kréty a Dieppe víme přece, co si máme myslit o velkém britském zvanění. Především Evropa ví, že Anglie na povinné ahoistně nic neztratila a že Angličané budou vždy vrženi zpět do moře, kdykoliv se

O čem mluvíme a co vlastně nezndme

LIBERALISMUS VČEREJŠKA proti socialismu dneška

Tyto dva pojmy jsou dvěma velkými protiklady a mladí lidé neustále o nich slují a žtou. Slova jsou nám známa, není však nám znám jejich obsah a proto se s ním blíže seznámíme.

Liberalismus rozkládá národ

Liberalistické nazírání kladlo největší důraz na jednotlivce. Národ, pospolitost byly mu pouze součtem jednotlivců. Každý z nich měl podle liberalismu pokud možno se svobodně a volně rozvíjet. Zákon omezoval jednotlivce jen tehdy, když by svým postupem ohrožoval jiného jednotlivce; neomezoval ho však, pokud šlo o jeho prospěch. Napsaným heslem liberalismu bylo: prospěch jednotlivce má přednost před prospěchem celku. Hospodářský zisk stál v popředí. Služba národu stála buď hodně v pozadí nebo se na ni vůbec nemyslelo. Hesla francouzské revoluce: rovnost - volnost - bratrství vedla ve skutečnosti k rozkladu, neboť lidé si od přírody rovní nejsou a na základě hesla rovnosti řádili lidé méně nadaní, méně schopní přístup na místa, která vyžadovala velké odpovědnosti a tím také schopnosti.

Příklad z našeho života

V 19. století přicházely na střední školy pouze děti šlecht a měšťanů. Dělnictvo řádilo, aby také jejich děti měly stejné právo. Když se tento požadavek splnil, šly na střední školy děti všech vrstev obyvatelstva, ale bez rozdílu, zda mají předpoklady ke studiu či ne. Výsledkem jsme viděli: přemíra průměrných úředníků a nedostatek dobrých dělníků a podnikatelů. Z tohoto příkladu je zřejmé, že liberalistická zásada rovnosti vedla ke škodě jak jednotlivcům, kteří nenalezli životní uplatnění, tak celku, neboť ten trpěl bídou svých příslušníků. Kdyby byli lidé bledli na prospěch celku, nebylo by nadbytků středních školáků, měli bychom dost odborných sil a neměli bychom jako celek i jako jednotlivci ony potíže, které nás trápily zvláště v minulých letech.

Podívejme se na prospěch celku

Další jednotlivce přednost přednost celku

MLADÝ ČLOVĚK

Jsmo stvořeni pro život, život pro nás

Podobá se řece. Je dravý, rozhodný, mluje spád a pteje se.

Má víru, plány, chce stoupat, překonávat, něco velkého vykonat.

Má proto sklon k radikalismu. Rád kritizuje, zdá se mu vše být zastaralé, zpuchřelé, horší pro nápravu.

Něka se však někdy vymkne svému běhu. Vystoupí z řeky a rozlévá se svobodně. Zaplavuje zahrady, strhává mosty, úrodnou prst splachuje.

Takový člověk musí kritizovat stůl co stůl. Jeho nadšení se mění v tyranii. Když prohlásí někdo, že toto divadlo bylo skvělé, on musí dokazovat, že to byl naprostý kýč. Když mu řeknou, aby mluvil potichu, mluví tak, že mu nřez rozumět nic, řeknou-li mu, aby mluvil hlasitě, počne křičet a hulákat. Nestlačí mu sport, on láme rekordy. Ani slunce není před ním jisté. Ani hvězdy. Buďto přilítá páli, nebo je přilítá mldé. Hvězdy nikdy nesvílí nad jeho povýšeností dostatek jasné. Divadlo bylo nekonale hloupé, film nudný, přednáška nemožná. Řečník polykal slabiky, hloupě se tvářil. Herec svou úlohu neuměl. Profesori jsou hlupci, církev je zaoštalá. Všude byl, všechno zná, všechno je měšťácké a tupohlavé. Život je řád. Život je umělecké dílo. Umělecké dílo je harmonie.

Ani ne málo, ani ne mnoho, to je harmonie.

Sirom roste nakřivo. Je nutno mít trpělivého zahradníka. Musí jej přivázat ke kůlu. Narovná se. Pomalu, ale narovná se.

To se nelíbí mladému kritikovi. On chce radikálnost. Ihned, za každou cenu. On ten strom rovná násilím. Přepne. Strom se zlomí.

Jenom spolky, tedy nikoli jiné právnické osoby, na př. nadace či ústavy a ovšem také ne zřízení, která vůbec za právnické osoby pokládají nelze, na př. taková, která jsou ve vlastnictví soukromých osob anebo firem, i když účelům výchovy mládeže slouží. Tyto instituce tedy samy o sobě prováděním povinné služby mládeže pověřeny být nemohou a nemají také povinnosti z toho důvodu vycházet. Mohou ovšem i takováto zařízení do povinné služby se zapojit a to prostředím tím, že se s tím účelem dají k dispozici některému ze spolků pro ten případ, že mu pověřen bude účelem.

Pakliže ovšem spolek bude pověřen prováděním povinné služby není tím řečeno, že by se musli všech ostatních svých vyčleněných činností vzdát, nřbrž může je sledovat i nadále, jak patrně se slov prvního prováděcího nařízení,

roda, pak nastoupí na místo, kde ho národ potřebuje, koná tam užitečnou práci, na př. vyrábí zboží, které je vysokou cenou, nebo abdelává půdu a zajišťuje tak výživu národa. Národ je pak silný, vážený a může členy své pospolitosti za jejich práci dobře odměňovat, zatím co národ v době liberalismu mohl své příslušníky, kteří se hnali slepě pouze za svým zdiňlivým prospěchem, odměňovat pouze hurbenými platy. Ženeli se každý jen za vlastním prospěchem, zahyne nakonec národ a jednotlivci s ním. Pracuje-li každý pro národní pospolitost, pak národ vzkvétá a s ním také jednotlivci.

Co je socialismus?

Vidíme, že jediná zásada socialismu: prospěch národa jde před prospěchem jednotlivce, může být vodítkem nás mladých v našem životě. Socialismus kladl na prvé místo službu, službu celku a potom teprve zisk jednotlivce. Socialismus žádá, aby jedinec dovedl potlačit v sobě sobectví, socialismus je pevně, nerozborně vědomí povinnosti a vůle, kdykoli přinést obět ve prospěch celku. Socialismus žádá uplatnění všech vrstev národa. Nevylučuje dělnictvo z národa, jako to dělalo liberalistické 19. století. Také dělník musí mít účast na hospodářském výtěžku své práce. Dělníka socialismus neodbyvá almužnami, přiležitostnými dary, starostmi a ošacení jeho dětí. Socialismus nemá nic společného se socialistickými dary liberalistického měšťanského světa, neboť dary byly pouze záplatou na zlo, ale neanašly se je vymýtit z kořene. Socialismus dává všem členům národa, tedy také pracovníkům rukou, stejné možnosti vzestupu. Nedává tedy všem stejná práva na určité postavení v životě, pouze stejnou možnost. Záleží pak na schopnosti a výkonu každého člena národní pospolitosti. Tato socialistická zásada musí být zásadou nás, mladých Čechů, jen svými výkony, si totiž můžeme vydobýt místo ve světě.

● Povinnost být odvážným. Již po delší dobu se mladým lidem připomínalo, že je jejich povinností, aby se odvážně dívali do světa a nebáli se projevit svůj názor na dnešní stav české mládeže a vůbec na světové dění. Z četných dopisů, které nás docházejí, je patrné, že česká mládež se již nebojí projevit své smýšlení. Začíná být odvážnou ve svém myšlení a je nutno, aby si tuto vlastnost zachovala a rozšířila ji na všechny obory svého života.

● Pro intenzivní spolupráci dříve. Zatím co mladí muži ze všech krajů Čech a Moravy projevují značnou aktivitu, nealýšme téměř nic o děvčatech. Jako kdyby děvčata z české mládeže vypadla a zůstali zde jen chlapeci. Zdá se, že nedovedou ze svého života nic projevovat a při rozmluvách prohlazují, že se mezi nimi nic neděje. Nechceme věřit, že by život našich dívek byl tak suchopárný, že by se o něm nedalo několik řádek napísat. Děvčata se nemějí dít zahanbit.

● Také mládež Prahy počte duje. I když se nám ještě objevují potápky na Zimním stadionu, probouzí mládež Prahy stále rychleji. Kdežto před rokem nebylo možno zaznamenat mezi pražskou mládeží větší jiskry zájmu o příští vývoj naší výchovy, jmdnes o značný krok kupředu. Mladí lidé z Prahy, většinou uředníci, středoškolaři a mladí dělníci, se hlásí k spolupráci na nové české mládeži. Je to potěšitelným zjevem, že i velkoměsto, jehož mládež bývá považována za méně aktivní, vystupuje na scénu. Je jasno, že česká mládež lidí zajímá stále více jejich budoucnost, než pochybné záhavy.

Ztratil jsem den. Tuto větu by si mohlo říci každého večera značné množství mladých lidí, jak chlapců, tak děvčat. Je rozdíl mezi tím, zda jsme strávili den pouhým řemeslným vykonáváním své práce, nebo zda jsme dovedli do ní vložit kus svého vlastního já. Je rozdíl v tom, jak se středníškolař připraví na příští den. Jde-li do školy s čistou svědomím, nevykonává práce, pak mládež může, který chce něco jednou ve světě znamenat, nemůže těžit onen získaný čas. Oč příjemnější je doba, kterou získáme správnou délkou práce, než zanedbáním povinností.

Zabýváme se vážnější četbou? Dosti často jsme slyšeli, že dnes, my, česká mládež, neznáme žádnou jinou četbu než určité revolverové svazky. Dnes nastává stále ztídnější odklon k literatuře politické a politicko-zeměpisné. Mladí se chtějí poučit o zemích, kudy dnes jdou dějiny, a chtějí znát příčiny těchto dějů. Bude-li zájem o tento druh české knihy stoupat, pak je česká mládež na dobré cestě.

NÁSTUP V ORIENTĚ

Již od polovice 19. stol. bylo velkým snem Anglie zhlédnout si v zemích Středního Východu celistvé imperium a proto také veškerá anglická politika k osmanskému císařství byla vedena tímto směrem. Po berlinském kongrese roku 1878 obsadila Anglie ostrov Cypr a krátce nato roku 1882 Egypt. Veliká hra o dědictví turecké říše začala pak v první světové válce, kdy anglický vyjednavač Sykes a francouzský Picot si rozdělili mezi sebou turecké země. Anglie si vyhradila celou Mesopotamii, to je dnešní Irak a spojující cestu po souši ze Středozemního moře do Indie. Francie opětně celou Syrii, mossulskou náftu a velkou část jižní Anadolie. O Palestině se nemluvílo, ale tajně a později veřejně ji Britové slíbili Židům. Itálii byla přiznána pouze malá část jižního Turecka. Zatím co smlouvali Angličané toto ujednání, slíbili Arabům vytvoření velkokarabské říše. Arabské kmény věřili v tento slib a vzbouřili se proti sultánovu panství. Angličanům se tak za pomoci Arabů podařilo ovládnout země Středního Východu. Když se však po Versailleském diktátu jednalo o uspořádání tohoto prostoru, ukázalo se, že Angličané Arabi prostě podvedli a rozdělili těchto událostech a Francouzů. Historii těchto událostí a vývoj Středního Východu v posledních 20 letech líčí kniha „Nástup v Orientě“ od W. v. Lojewskeho. Zajímavé jsou zvláště od W. v. Lojewskeho. Zajímavé jsou rozdíly ličící dnešní situaci mezi Anglii, Sověty a Novou Evropou a vývoj arabské myšlenky.

Výklad nařízení O VÝCHOVĚ MLÁDEŽE

Dr. Josef Viktor

Kuratorium nazývá se zpravidla sbor osob, kterému jsou svěřena práce o určité záležitosti významu všeobecného. Také Kuratorium pro výchovu mládeže je takovým sborem, který se skládá z předsedy, předsednictva a dalších členů. Předseda tohoto sboru jmenován je státním prezidentem, kdesi členy předsednictva povolává sám předseda. V čele předsednictva stojí pak generální referent, rovněž předsedou ustanovený. Jak již dříve bylo řečeno, je Kuratorium zároveň státním úřadem protektorátu. Členové jmenovaného sboru zaujímají tedy vedoucí postavení i v tomto státním úřadě. Předseda je hlavou státního úřadu a vedoucí pracovních skupin tohoto úřadu jsou zároveň členy předsednictva; jinak mohou do předsednictva k poradním účelům jako další členové být povolány osobnosti z veřejného života, obzvláště také z oboru hospodářského, kulturního a školního. Hlavní generální referent, postavený v čele předsednictva, zaujímá své místo v státním úřadě. To patrně již z toho, že je nazván referentem, kteréhož názvu se v státních úřadech obvykle užívá. Z příslušnosti „generální“ pak vychází, že jest nadřazen všem ostatním referentům úřadu, zjednává si přehled o činnosti vedoucích pracovních skupin, na které se úřad dělí a referuje hlavě úřadu — předsedovi.

Tak je tedy sestaveno státní, jehož úkolem je řídit povinnou službu mládeže. Vlastní provádění této povinné služby může být Kuratorium svěřeno určitým právnickým osobám, a sice spolkům. V úřadu připadají zde nejenom spolky, které si vytýkly výchovu mládeže za svůj účel, nřbrž i takové, které mohou vůbec v tomto směru vyvíjet činnost, ač už výhradně svého vedle činnosti jiné. Prováděcí nařízení samo vyjmenovává zde příkladně spolky sportovní, tělovýchovné, turistické, ochotnické, spolky vyvíjející činnost kulturní a vlastivědnou a organizace slávoslovské. Tyto poslední zajišťují za předpokladu, že také zde běží o spolky, zřízené na základě spolkového zákona. Spolky zde jsou vypořádány ovšem pouze příkladně, takže tím jejich výběr není uzavřen.

Stojí za povážlivost, že pověřeny mohou být

Zteč
LIST NOVÉ GENERACE
VYDAVATEL KURATORIUM PRO VÝCHOVU MLÁDEŽE V ČECHÁCH A NA MORAVĚ • NAKLADĚM A TISKEM MELANTRICHA, PRAHA • ODPOVĚDNÝ REDAKTOR VLADIMÍR DEJMEK • REDAKCE PRAHA III. MALÝ FÜRSTENBERGSKÝ PALÁC, VALDŠTÝNSKÁ 12 • ADMINISTRACE PRAHA II. VACLAVSKÉ NÁMĚSTÍ 36, TEL. 2143 • ČTVRTLETNÍ PŘEDPLATNĚ K 9.— (VČETNĚ DORUČENÍHO K 0.35) • CENA LISTU ROZUMI SE FRANKO TISKÁRNA • NOVINOVÁ SAZBA POVOLENÁ REDITELSTVÍM POŠT V PRAZE Č. 2334/1914 1942. • DOHLÉDACÍ URAD PRAHA 23.

Co se děje ve světě a u nás doma

Angličané a po nich také Severoameričané se mařili již od počátku této války dosáhnout úspěchu vždy na místě, kde předpokládali slabý odpor. Viděli jsme to při přepadu Syrie v létě 1941, na Madagaskaru v posledních týdnech a dnes je to Francouzská severní Afrika, kde chytí Anglo-Severoameričané dosáhnout latinského úspěchu. Vidíme, že vojenská pluto-kracie dosáhne i latinského úspěchu. Vidíme, že vojenská pluto-kracie dosáhne i latinského úspěchu. Vidíme, že vojenská pluto-kracie dosáhne i latinského úspěchu.

Anglo-severoamerické stopy gangsterství vtrhly do Francouzské severní Afriky. Na obrázku ukazuje přístav a město Alžír, kam byly směřovány nejrůznější zboží anglo-severoamerických států. Foto: Scherl

Italská posádka u britanického děla střelí osudu bod v poušti. Foto: Lora - Cross

Němci horší myslivci na pochodu v barzánských horách. Snímek: PK-Scherl

Mapa Kavkazu s vyznačenými oblastmi leteckých středišť. Na Kavkazu houčevnaté a vtrouzele postavení jednotky německých branných sil proti karabulce Adžemům porcím bolševiků. Snímek: Cross

Václav přemluvil ke staré gardě na vzpomínkové slavnosti 2. listopadu v Múchovu. Předsídlím obrázek na shromáždění starých bojovníků při Feči Václav. Foto: Hoffmann

ADOLF HITLER JEHO ŽIVOT A DÍLO

Školní nakladatelství pro Čechy a Moravu v Praze vydalo životopisnou studii Jana Zloma: „Adolf Hitler — a jeho života a dílo.“

Pečlivě zpracovanými a vhodnými obrázky doloženými údaji o životě Václavě a jeho činech od nejútlejšího mládí až do dnešní doby přibližuje nám jeho osobnost, abychom a mnozí vykoupaných škol a protiletých skutečností snáz poznali velikost, vůli a sílu této jeho tvůrčí osobnosti, která ukázala německému národu jeho dějinné poslání, jakým je Velkoněmecká říše a která povede všechny arijské národy mladé Evropy vstří do oslazené budoucnosti.

Přímí prarodci budou žít v dějinách jeho jména, zapamatováni velkými písmeny. Památným dnem bude 20. duben 1889, kdy se v Braunau na Innu narodil celému národu Alois Hitlerovi syn Adolf.

Vyrůstal ve venkovském prostředí a byl otcem učem, ohy se stal státním úředníkem. Ale mladý Adolf Hitler vidí nejvyšší zálibu v malířství, velmi málo se zajímá o dějiny, zeměpis a hudbu a již ve svém časném mládí uzavírá na podkladě tehdejších hospodářských a politických tržností o sjednocení všech příslušníků německé krve v jednotné říši, kolem které by se soustředila celá Evropa. Na počátku jeho životní cesty stihají ho však kruté rány osudu. Umírá otec a nešťastná potom matka. Ty tam jsou naděje na německou dráhu. Před mladým Adolfem Hitlerem jsou nyní tvrdá léta práce a odklání. Vidí však bídu dělníkovu a poznává, že jest zpuštěna cizorodým židovským živlem. V těchto letech tkví také základ jeho socialismu a základ jeho velké životní práce.

Válka přivádí Adolfa Hitlera na západní frontu, kde získává vyznamenání za své hrdinské činy a kde také je raněn a při plynovém útoku nepřítel vážně ohrožen jeho trak. V lazaretu se dovídá, že je konec války, že Německo, pro které se jeho kamarádi na frontě tolik obětovali, dostává se do spárů židovsko-marxistického kapitálu. Ne, není na pochybách — stane se politikem, aby vyvrátil svůj národ a ostatní evropské arijské národy z těchto nebezpečných spárů.

Pro něho však bylo a je odpovědným úkolem: nastiit a poctivě práce pro druhé — pro národ. Blaho celku bylo tou vší nadějí.

Jan Zlom ve svém díle rád na podkladě skutečností konstatuje, že vzorný život Adolfa Hitlera a jeho obrovské dílo je také činem národu vzorem, neboť český národ, žijící v těchto letech po staletí úter spjat s národem německým, má právo se radovati se společného Václav, obdivného samon Prosvětlenosti dějinným posláním v celé Evropě.

V této válce stojí proti sobě dva světy. Kapitál a zpátečnická reakce proti práci a pokroku. Jest předešlým jasně, na které straně bude vítězství. Toto je tím jasnější a určitější, máme-li vědomí, že nad námi a nad celým civilizovaným světem hří prozřívá oko Václavovo, oko zkušeného kormidelníka, který řídí Evropu do klidných a bezpečných vod budoucnosti.

Šib

V berlíně Trübením síle pražského Hradu konala se 4. listopadu významná slavnost, na které budova berlínského japonského diplomatického zastupitelství v Praze byla datem japonské vlády odevzdána pro Německo filii Zastupujícímu říšskému protektoru H-Obergruppenführerovi a Generál-oberstovi police Daluze, který rozhodl, že bude sídlem Otčenášského ústavu Německé Karlovy univerzity. Slavnosti se zúčastnili čelní zástupci strany, státu a branné moci mezi nimi státní tajemník H-Gruppenführer K. H. Frank, šéf japonské diplomacie v berlíně a velvyslancet. Jméno japonské vlády odevzdal velvyslancet rada Karahara budova říšské vlády a Zastupující říšský protektor H-Obergruppenführer a Generál-oberst police Daluze vyznamenání došného a věrného přátelství, které japonské velvyslancet v Berlíně Ohtma chová a Německé říši. Prohlášením Hradu a jeho památkami byla zakončena slavnost, která pro další prohlubování srdcevných německo-japonských přátelských svazků má velký význam. Na obřadu Zastupující říšský protektor H-Obergruppenführer a Generál-oberst police Daluze, státní tajemník H-Gruppenführer K. H. Frank, velvyslancet rada Karahara a oficiální osobnosti německé a japonské při slavnostním odevzdání dala v berlíně Trübením síle pražského Hradu. Snímek: Centropress

Národní odborová střediska zaměstnanecká, oddělení Radost a práce, předsedá ve svých záležitostech Pražskému záboru hodiny pro zaměstnance přímou a jejich pracovní prostředí. V minulých dnech zúčastnil se jedné z těchto přehlídek předseda Kuratoria národní a ministr lidové osvěty Emařel Moravec. Na valném shromáždění ministr Moravec uprostit četných hostů na národní Pražské plovárny, pro jehož činnost byla uspořádána záborná přehlídka. Snímek: ČTK

ŽIVOT A PRÁCE

Náš skutečný vzor pro sociální pomoc

Jsou mezi námi lidé, kteří netuší, že stojíme uprostřed rozmachu sociálních snah, ale na druhé straně sociálně revoluční motiv dějin přivedl mnohé lidi k rozumu a ukázal jim náplň doby. Posuzujeme-li všechno zdravě a měřítkem jasné skutečnosti, tenkrát musíme postihnout, že tato doba je počátkem úžasného přeměny a především, že je počátkem rozsáhlé sociální reformy.

Proto na své místo sociálního zaměření doby se stává sociální pomoc. Pod tímto pojmem si dnes představujeme mluvitější šekem, ráni, nýbrž skutečnou lidskou pomoc, posílenou zánicem náboženským přesvědčením, že všichni jsme na sobě závislí, že jeden nemůže žít bez druhého.

Nepochybujeme, že u nás v Čechách a na Moravě se sociální otázka a sociální pomoci věnuje pozornost již dříve. Jenže zvykem povahy, vychované v poklidném maloměstském životě, jehož hladina se nikdy nevzdouvá, bylo více slibování a hecování, než pořídných skutků. Až teprve novodobé německé řešení sociální pomoci nám ukázalo, že ji nelze brát na lehkou váhu a že ji lze možná řešit jedině př-

esvědčivými činy. To si umí spočítat na prstech každý, kdo neměl čtyři roky hlavu pod stolem. Každý člověk s otevřenými očima musí dojít k názoru, že přeměna v názírání na sociální pomoc u nás učinil německý vzor správně vedené sociální politiky. Mzdová hladina stoupila, životní úroveň dělníka se zvýšila, početné rodiny mají postarano o pomoc a co víc, práce se stala povinností a výsostným symbolem otě, a to všechno je jen dech nové doby, kterou do našeho prostoru přinesl od 1. října 1936 až do 15. března 1939 německý člověk.

To není odkaz demokratického zřízení bývalé republiky, ani bolševismu, který k nám vanul celá dvě desetiletí, nýbrž tak k nám začala hlasitou řečí mluvit nová doba. Tento fakt nemůže nikdo zatížit pomyslným filosofováním u sklenice piva. A toto přiznání není také ničím, za co bychom se mohli stydět.

Novodobému německému vzoru musíme také přizpůsobit všechno počinání pro trvalé rozřešení sociální pomoci. Na jeho příkladech můžeme ohmatat důsledky vytrvalého pomáhání. Sociální pomoc podle tohoto skutečného vzoru směřuje určité obrátky, které nám v mysl občas kreslí věrohodnější vzpomínky.

Jak vypadala sociální pomoc včera? Ohudňavějším onemocněním a už se neuzdravil. Jako živnostník nebyl pojištěn u žádného ústavu. Práce neochopný, zůstal odkázán na ženu. Pro- ali úřady i korporace o podporu, ale

nanejvýše si na něho vzpomněl někdo s almužnou. Mrzáka nakonec až do jeho smrti musela ošetřovat i živit jeho žena. A takových případů bylo na tisíce.

Dnešní sociální pomoc, jako se buduje i u nás, již nedopustí, aby se něco podobného opakovalo. Z podnětu vlády a státního prezidenta se začíná vyvíjet „dílo sociální pomoci“. Žádný spoluobčan nesmí trpět hladem, ani tuto bídu nesmí zakrývat, bude se pomáhat matkám při výchově jejich dětí a nezapomene se ani na staré penzisty. Sociální pomoc se stane skutečností a nebude již existovat jenom na papíře. A české „dílo sociální pomoci“ bude budováno podle osvědčeného a skutečného vzoru, poněvadž jen tak může také přinést žádoucí výsledky.

Do této akce bude zapojen celý národ. Budou to svobodné povolání, která přispějí dárkami i všichni ostatní zaměstnanci obřadkami z platů a mezd.

Velkorysá budování sociální pomoci je stavbou nového píleže národní budovnosti. To je si třeba uvědomit, máme-li před očima skutečný vzor. Na každém upřímném Čechovi chceme, aby se zbavil všeho sobectví, aby rozevřel své srdce a s největším zánicem aby chápal všechny hluboké sociální změny. A ochotně-li jeden druhému pomáhat, neomítneme se stydět sáhnout hluboko do kapsy. Slovo bylo slyšet už dost, je třeba konečně, aby naše doba sociálních činů, aby si každý český dělník uvědomil svůj závazek k národnímu životu a k opravdové sociální pomoci.

František Šmrček

Havířství na Kladensku řemeslem

Na Kladensku byly položeny základy k nové havířské tradici. Až do- sud hornictví nebylo řemeslem, nýbrž jen obyčejným zaměstnáním. Teprve letos nastala změna. Několik desítek zdravých chlapců nastoupilo na kladenských dolech jako učedníci. Budou lárat do dolů, dobývat uhlí a chodit do školy. Jejich učební doba potrvá tři roky jako u ostatních řemesel. A teprve po vyučení budou ládny a kvalifikovaní havíři. Dosud stačilo, když prostě mladý člověk se odhodlal jít k havířské práci. Havířem se mohl stát mimo to i kterýkoliv jiný člověk bez potřebné kvalifikace. To byl také hlavní důvod toho, že tyto lidi, kteří v havířské hledali poslední prostředek k obživě, donucení poměry hospodářské krize, k havířské nepřinutí a neviděli v ní smysl svého života. A havířina je právě tak poctivá práce jako ostatní obory. Proto založení nové havířské tradice na Kladensku má nyní zvláštní velký význam. Havířina se stává od těchto okamžiků řemeslem. Už v příštích letech budou vyrůstat kvalifikovaní havíři, kteří v této práci budou hledat všechno pro svůj život.

Tato významná změna v kladenském havířství se pojí i s uznáním, které se kladenským horníkům dostalo. Horníci na Kladně plní příkladně povinnosti doby, pracují zvýšenou měrou a několikrát znásobili výnos své práce proti dřívějším letům.

Hornictví patří k nejdůležitějším oborům lidské práce. Kdyby nebylo uhlí, nebylo by tepla, dopravy a ničeho. Hornictví pomáhá žít. Ve východním prostoru se otevírají nové poklady v zemi. Bude přiležitost i pro české horníky. Stará havířská tradice havířů se vrací. Slovo havíř bude mít opět čistý význam, tak jako mělo v dávných dobách, kdy germáni havíři hledali černé poklady v sílečné Evropě a kdy býti havířem bylo největší ctí. K tomu se musí vrátit mladí horníci i u nás.

Havíře sice žil jen tvrdý kámen a tvrdý zápas se zemí, ale právě v tvrdosti jeho práce je ona věčná krása...

PeCe VLÁKNA

velkolepý vynález německých chemiků

Pe dlouhých a obtížných pokusech mohli před dvěma lety německí chemici hlásit nový velký úspěch svého hľadání: podařilo se jim totiž vyrobit z uhlí a vápna zcela nový druh vláken. Jelikož se dnes těchto vláken používá v továrnách k nejrůznějším účelům, chceme se jednou podívat, jak vlastně k jejich zhotovení došlo.

Tak jako při výrobě některých umělých hmot, německí chemici i tentokrát použili uhlí a vápna jako východních surovin k výrobě vláken. Je snadno představitelné, že to není jen tak lehké, vytvořit z těchto surovin ohebné vlákno. Obě suroviny, uhlí a vápno, se slučují v elektrické peci za mnoha tisíc stupňů teploty ve sloučeninu, která je ještě každému z nás známá: karbid.

Acetylen základem nové hmoty

To by tedy nebylo ještě nic zvláštního. Karbid je již dlouho znám, hlavně z dob, kdy jej cyklisté používali v acetylenových lampách k výrobě acetylenového plynu, kterého pak používali k osvětlování svých velocipedů. Acetylen, tímto způsobem vyrobený, je plyn zvláštně zápachající, který, smíchá-li se se vzduchem, zapálí, prudce vybuchne. Propouští-li se však jemnými otvory acetylenové lampy, hoří jemným plamenem. Tohoto plynu se tedy použilo k vytvoření dalších sloučenin na cestě k umělému vláknu. Chemici již záhy našli, že acetylen se slučuje s kyselinou solnou v plynou látku, chemicky zvanou vinylchlorid. Komplikovanou metodou se vinylchlorid přeměnil v pevnou látku, zvanou polyvinylchlorid. Aby se polyvinylchlorid mohl převést ve vlákna, musel se nejprve rozpustit v jistém rozpouštědlu.

Tak získaná tekutina se potom protlačuje přes malé otvory do speciálních láhví, kde tuhne ve vlákna. Toto je výroba PeCe vláken, na pohled velmi jednoduchá, ve skutečnosti však mnohem komplikovanější a obtížnější. PeCe vlákna jsou něco zcela nového, něco, co příroda před námi ještě nikdy nevytvořila. Tato vlákna nejsou také žádnou bunčinou, neboť neobsahují celulózu, která je ve všech uměle vyrobených bunčinách obsažena.

Významné vlastnosti PeCe vláken

Jelikož se PeCe vlákna skládají ze zcela jiných hmot než vlna, bavlna nebo umělá bunčina, proto mají také

zcela jiné vlastnosti než právě jmenované látky. — Inu, se přestědme, že vlastnosti PeCe vláken jsou velmi zajímavé, neboť jsou zcela jiné než ty vlastnosti, které jsme poznali u látek, vytvořených přírodou.

Tak jsou tato nová vlákna naprosto odolná jak proti kyselinám, tak proti nejsilnějším kyselinám. Ba ani nejsilnější kyselina, rozpouštějící i kralé kovů, zlatu, nemůže tomuto vláknu ani v nejnižším nákladu. Jiná důležitá vlastnost vláken je, že ani při nejdelším namáčení ve vodě nenabobtnají, a že jsou zcela odolná proti bakteriím hniloby. A ještě jedna dobrá vlastnost, o níž je nutno zmínit se: PeCe vlákna jsou totiž nehořlavá. Dají-li se do ohně, zmenší se o něco svůj objem, zůstávají ale jinak zcela neporušena.

Slyšeli jsme nyní, jak dobré vlastnosti vlákna mají. Podívejme se nyní, k čemu se s nimi hlavně používá.

Velký hospodářský užitek

Způsob zužitkování je velmi rozmanitý. Největší význam mají pro průmysl chemický, kde se s nimi hlavně používá jako filtračního materiálu. Chemický průmysl dříve každoročně spotřebovával tisíce tun filtračních látek, které se musely zhotovovat z látek přírodních. Tím, že se nyní používá PeCe vláken, která jsou nadto i mnohem odolnější, ušetří se značná množství vláken přírodních. Jiný způsob použití je dán v oboru rybářském. Dříve zasnámenávali rybáři velké strážty tím, že bylo možno použít rybářské sítě jenom pro jedno chytací období. Po této době byly sítě buď již opotřebovány nebo rozetrženy larevami much, které do nich nakladly své vajíčka. Naproti tomu sítě, vyrobené z PeCe vláken, vykazují skoro neomezenou trvanlivost. A ještě jiný způsob zužitkování je dán: používá se s nimi k výrobě oděvů, oděvů proti kyselinám. Takovéto oděvy jsou nuceni nosit dělníci, pracující v odělních chemických továrnách, ve kterých se vyrábějí kyseliny.

Samozřejmě nejsou tím vypočteny všechny možnosti zužitkování. Tak na příklad se PeCe vlákna nyní používají k výrobě ohnivzdorných látek a pro- v. N.

K PRACUJÍCÍ MLÁDEŽI

To je příklad pro vás, došit! Můžeme dnes zaznamenat dva krásné příklady českých chlapců, kteří si řekli, že se v životě raději spoolehnu na své ruce, než na teplé místo za kancelářským stolem. První, Hubert Kytýř z Pacova, je sym slavitel a po předložném vzdělání mohl jít klidně na studii. Chlapec si však raději vybral povolání práce jako zemědělský praktikant. Druhý, Tomáš Kůs z Nezdic, Böhmerwald, vychodil obchodní školu a mohl hned nastoupit v kanceláři. Početl však raději a začal jako komínický učedník u svého otce. Tomáš Kůs nám také napsal, jaké byly jeho první počty, když začínal:

První počt u koženém komínickém oděvu mi připadal jako ve svéraci kazajce. Přáli jsme do chaty na Javorníku, a když jsme stoupali po schodech na půdu, vylezli na střešku a konečně i na komín, tak mi bylo úzko, neboť se mi zdálo, že se každou chvíli ocnu na dlažbě. Jedinou záchranou byl pro me hromozvůd, kterého jsem se křečovitě držel. Potom přicházelo první zaudování. Naučil jsem se lézt v komínech. Horší to bylo s dýcháním po komíně. Vdechovat se musí přes látkové ústy a vydechovat nosem. Také se mi stalo, že jsem si to hned neuvědomil, avšak hned jsem to poznal účinkem, když jsem měl nos plný tazi. — Komíník musí být stále veselý, i když by mu da úsměvu nebylo. Den ze dne se kolena o-mačkávají, až si člověk na tuto práci zvykne a nerad bych ji dnes opouštěl.

To jsou slova komínického učed. Takových chlapců bychom měli mít víc, poněvadž práce nezemědělské, ale řemeslné. S takovými chlapci se nemůžeme bát budoucnosti!

Jaroslav Linhart:

VŠEDNÍ DEN

Bud' urdce vožeňadnal
čelo-město v rytmu tarantel.
v nichž transmise se ohlubi svojí silou.

typánem buší ocel o ocel
a přehlušuje hudbu polkellou.
Nedělo polečno, jež stesovou rúni
zadělá městem od zvonících líc,
ale velký orchestr
hřmél svojí hymnu stále víc a víc.

A komín skládá tomnu parazol
na střešku továren a domů
zřichajících...
Moj dnu, již odnes radost svou i bol

Více mléka

V těchto dnech byla v Praze a v Brně zahájena pulovní výstava „Více mléka“, kterou uspořádalo ministerstvo zemědělství, a která během zimních měsíců bude postupně instalována v jednotlivých krajských městech Čech a Moravy. Jistě nebude zemědělcem, který by tuto výstavu neshlédl a nezaujídal se ve svém hospodářství tak, aby podle vzorů a návodů, které výstava podává, zvýšenou dodávkou mléka nepřispěl k zlepšení zásobování mlékem a mléčným tukem. Kdyby v každém zemědělském podniku zvýšila se výroba mléka o 1 l v každém dnu, činilo by celkové zvýšení produkce v Čechách a na Moravě 100 milionů l mléka. Toto množství odpovídá 400 vagonům másla a to je nejlepší doklad významu této akce ministerstva zemědělství a lesnictví.

Význam mléčné výroby zvýšili zhodnocuje poznání mezinárodního kongresu lékařského, který, jak ve svém zahajovacím proslovu zdůraznil ministr zemědělství a lesnictví A. Hrubý, prohlásil, že mléko je oporou existence lidstva, neboť bez mléka by bílá rasa nemohla ani žít, ani se rozvíjet.

Tak se dostalo přehlížené a podceňované práci v zemědělství nového ocenění. Jsou to jen představy, které vyvolávaly nechut a nevůli k úkonům, souvisejícím s výrobou mléka, která však v základech zajišťuje výživu všeho lidstva. Nový člověk a mladí hospodáři měli by být hrdí na to, že mohou jakýmkoliv zlepšením pracovních způsobů a konečně i sebe větším vypořádáním přispět k tomu, aby se zvýšilo bla-

ho všech. Zejména mladí si musí uvědomit, že ty nezákladnější potřeby k životu lidí se dobývají látkou práci a že to nejsou salony, kde se pracuje. Nikdy by se nikdo z venkovských lidí (ale i městských by to hloužilo ke cti) neměl stydět za práci, vykonanou na poli nebo ve chlévě. Zejména dojičské umění nezastihuje si toho nedocenění a mnohdy i opovržení, kterého se mu mnohdy dostává.

Pro každého selského synka a každou selskou dceru by mělo být ctí, když se o nich prohlásí, že umějí dokonale dojit. Vzpomeňme jen příkladu Jana Cimbury. Nastýdl se za svou práci, i když mu bylo před- hazováno, že dojení je práci pro ženy. Byl a je dobrým příkladem stále a byl-li by živ ještě dnes, jistě by se neostýchal účastnit se některého z kursů dojení, které jsou pořádány v rámci výstavy „Více mléka“, neb i zvláštní čas od času v jednotlivých místech zemědělskými radami v Čechách a na Moravě.

Výstava nám přinese mnoho dobrého. Je třeba, aby v ní každý spořádal prostředek k docílení lepších hospodářských výsledků pro sebe a lepších úprav mléčného hospodářství u nás. Zasloužovala by, aby po svém zakončení byla trvale k dispozici všem, kdož o zlepšení výroby mléčné v zemědělských podnicích mohou mít kdykoliv zájem. Byla by to vzorná škola pro mladé zemědělce a důležitý doplněk všech dojičských i krmářských kursů, jakož i kursů pro asistenty chlévních a užitečné kontroly hospodářských zvířat u nás.

Košik

TÁBOROVOU CESTOU K VELKONĚMECKÉ POSPOLITOSTI

Probudit k životu generace · Idea mládeže není v knihách, ale musí se prožít · Boj o přítomnost

Tábor je pro mne místo v životním běhu, ne jenom místo odpočinku. V táboře probíhá můj život, můj boj, můj výhled na svět. V táboře jsem se naučil, že život není jenom trávení času, ale je to boj o něco, je to boj o život.

Prožit. Mladí lidé žijí životem, ne jenom žijí.

V Evropě se stal div. Mladí lidé vytáhli se spánku na správnou cestu, že se jim třeba jen jednou ukáže, jak skutečně vypadá život mladé generace, jaký je to život. Velkoněmecká idea tedy nebyla ani tak přelomová, jako se zdálo. Je to jenom život.

Tábor v tomto novém pojetí je bránou do společnosti mladých do života v sílu, do života hromadného, třeba malého, třeba velkého. Tady se musí mladí probudit, tady se musí mladí naučit, tady se musí mladí naučit, tady se musí mladí naučit.

Mladí Evropané, připadli na ruských plátech a francouzských územích, přišli do tohoto velkého nového života. Mladí Evropané, připadli do tohoto nového života. Mladí Evropané, připadli do tohoto nového života.

V těchto náhlahlích, navzájemných dohledech, jsou mladí lidé plněni plátnem výstupu. Mladí lidé nastupují. Nastupují do velkoněmecké pospolitosti, je vedena a ovládnuta, aby se stala síla, aby se stala síla, aby se stala síla.

Také my jsme do této mládeže velkoněmecké pospolitosti, která ukazuje cestu mladé Evropě, třebaže jsme byli po léta a desetiletí odvráceni směrem k ní. Opatrně se k ní přibližujeme, le dovede nás k ní na nás se

maršálně převést. Chceme se ale už jednou i v Čechách probudit k novému, velkoněmeckému životu. A platí-li dnes mládež jako náhlí Růž pro zachráněnou civilizaci evropského života a kultury i pro národy značně vzdálené od Růž, i pro národy, které mají v dějinách poměrně málo styčných bodů s dějinami náhlí Růž, jak by toto dle probuzení nemělo platit pro nás, kteří jsme přímými a živými součástí této náhlí Růž. Chceme být bodem podílejícím se na vzhledu této mládeže velkoněmecké pospolitosti mezi evropskými národy.

Velkoněmecká Čech a Morava do státní, v níž se má sama dobrovolně probudit k velkoněmeckému a tím evropskému způsobu života. Vyčleňovali jsme se starou i novou minulostí, abychom mohli tím snáze uchopit přítomnost. Jejího obrazem je třeba být, tvořit, žít, i v budoucnu. Chceme vyrůst k životnímu náboru, který se dá nazvat, jak je jasný a přímý. Mladí Evropané, Růž vedou, to je kamenná vedle kamenná, žijí jen naplno a pale všech lidí k vlně Evropy, svého stoupajícího výše. I u nás se chystáme k velké přítomnosti. Chystáme se být vlastní složkou velkoněmecké mládeže, která vede uvědoměnou mládež evropské síly. Chystáme se jako jeden muž plnit vůli náhlí Růž do poslední chvíle.

K tomu musí mládež vytáhnout se sebe na jeden ráz spánek, ležet jako šupka na shromáždění, a plnou sebraností vyhlédnout, hrát co nejvědoměji a hodně přemýšlet o všem, co bylo řečeno. Desetkrát v běhu táhla probuzíme ráno tělo i ducha. Probuzení se spánku generace prochází takovými hmatatelnými cestami. Ráno nás ráhne luční rosa a brzy už podzimní jinoška. Ani jeden sval nezůstane opomínut; připomínáme si své tělo a povinnost, aby bylo zdravým, pohotovým nástrojem. Tělesné uvolnění naplňuje se pak vždy znovu myšlenkou, že mládež je sem přišla — myšlenkou probuzení evropské mládeže pod vedením náhlí Velkoněmecké síly. Zdravíme se silou mládeže, pevnou a pohnutou otřepanou palí Růžkou a českou vlajkou. Probudit se k plnému, širokému, novému životu, kterým podrobujeme nový den — v tom je tvrdá vůle k obrátě a mučivá modlitba o sílu. Vytvářejí se pak k podřadu vlaje, to je hrabka, chránící nově se rodící dílo. To je vůle jít naplno za plným cílem, nespokojit se jedním z mnoha výsledků a nespokojit se malým úspěchem, je-li nutné dosáhnout velkého.

Ráno táhne se svým neohlášeným hvězdou plátnem připomíná, že jsme sem nepřišli jako mládež se záliby, jímá takhle nezíská na tom, má se dle vyvést dobře nebo špatně, jen stát se-li patrně dobrá snaha. Přijeli jsme jako mladí bojovníci a nepřehlédneme řady kamarádů, jímá se dle musí vyvést — jinak bychom byli poslední své generace. Nepřišli jsme, abychom si líbovali v nových prostředcích výchovy, ale abychom dosáhli nového cíle výchovy.

Je-li dle mládeže sílou, pak se chceme vychovávat tak, abychom byli silnými sílovými náhlí Velkoněmecké síly, která je daleko před všemi hodnotou, která o životní radostnosti svých mladých přicházel.

Nál tábor je prostý, ale v náhlí myšlenkách a vzpomínkách je to řádový hrad o mohutných valy, hláskami, bergfridem a rýhovanými zdmi, opletenými rávecem. Má v sobě znak síly, neboť bude na dlouho náhlí oporou. Budeme si o něm muset vždycky říci: „Nějak jsem se tam probíral a při tom mi došlo takovou vlnitost síly.“ A! tohle bude stálet v Čechách a na Moravě stále častěji, pak si opravdu budeme moci klidně oddechnout, poněvadž už bude jisto, že je tu mládež pravý život, který nezajde. A náhlí pýchou bude, že jsme jej tehdy pomáhali probouzet! Jan Nepřemysl Pospíšil.

KDYŽ SIRÉNY ODHOUKAJÍ...

Práci se modlíme horoucí Otčenáš. Je — říká nám výmluvně naše pracující za pracovními stoly a u strojů, za hrotyi transmisových řemenů. Když však odhoukají sirény polehají přestávku a stroje přestanou zpívat svou nekonečnou píseň o práci, ukazují nám okolo goastrních budov řadu obrázků. Na krytých verandách, sloužících i lidem z řádu, shromáždili se pracovníci k zaslouženému obědu a polednímu odpočinku, aby zde načerpali sílu k další tvůrčí práci. Prostě nasazují se práce stoly k slunci ozářené sluneční, aby tu prožili velkou pospolitost pracujících, stejně jako ji prožili před tím v dílnách a kancelářích. Známé tyto ráveňní jídelny, kde se práci tak opatrně ohutněvají oběd, který je cenou velmi přizpůsobiv. Vždyť stojí jen čtyři koruny.

Po obědě svou pracující ukusnou správnou parky svou svěží sráží a přejímá a osvěžující procházce a akrytí pro ně stinné lavičky, na nichž se tak dobře odpočívá. Jak pěkně se pak sedí na hrdí malého rybníčku, který pracujícími dovozu akrytí sílou možnost koupání v době k tomu vyhraněná. Nál obrázek jasně ukazuje příslušnou náladu chvilu odpočinku na břehu tohoto rybníčku, náladu, že se práci v rozjímavých řádech dleň, horoučích se volně chvilu o svých soukromých zájmech a o svých drobných starostech včasně dle. Zde se nejkrásnějším způsobem projevuje hluboce zakořeněná péče o zdraví a vřoucí

Mladí lidé, Praha. Snímky: Archiv.

pospolitosti všech pracujících, kteří pochopili, že jejich vlastním zájmem jsou výsady nádherné zájmu celku, národy. Síle, jakou vlnitá síla, a Evropy, jakou sílu síly prostoru. Jsou si vědomi toho, že jsou složkou velké armády pracujících, stejně jako každý je složkou malé branné moci, a že i jejich práce je bojem za lepší příští, za budoucnost svého národa, za vytvoření velké pospolitosti evropské. Je to mnohá upomínka a životem vojenským, jak při práci, tak při jídle a v odpočinku. Dle armády synchronizovaly svoje sílu, jednu v poli a v zemi v zemi, druhá v rozvážlivých budovách a rukama na pokládkách strojů. Dle armády bojují tu hle na boji pro společnou věc, pro jediný cíl a s jediným úmyslem: přispět k vítězství svého řádu, k vítězství mohutné myšlenkové revoluce.

Artyk dle pracujících nadevřítí jen po odpočinku tělesném. Dle pracujících je založena klubová umělecká a jemná činnost pro oporou a klubové umění. Podívejme se do jedné velké továrny v náhlí přestávce. Pracující připravit tu svým pracujícím kamarádům koncert o radosti a radosti a umělecké politice se na obou stranách stráž. Nic nemůže horšího nazvat než. Právě umění musí pocházet z divotného dle národa, praxe umění upříti z nitra každého jeho přelomku. A umění, jakou se chvilu se své práci dle, radou, je ještě před chvílí dle práci, umění, protočinné dle, kteří tu stojí stejně prostě ve svých pracovních plátech, jako stáli v zasedání, takové umění, jímá napsaných řádek kamarádů a oporou všem dle a pochopením, jakou umění je jistě jedno z nejkrásnějších. Každé obrázku se obličej o umění tvárných budov, dle síly odhoukání pracovní přestávky, obrázek, který předá o radosti pracující k práci pro velkou a krásnou věc.

Jaroslav Linhart, Plzeň.

ERNST UDET

BOJOVNÍK A HRDINA

Ernst Udet - dvě slova, která pro každého mladého člověka musí znamenat sílci se všech světských radostí, odhodlání kramářství a státi se vojáky když ne na frontě, tedy na místě, které mu osud přisoudí. Pro českou mládež to znamená, aby byla nejlepšími pracovníky ať už rukou nebo ducha. Proto musí hledat v Udetovi velký vzor, proto se také musí seznámit se vším, co tento jeden z největších hrdinů Německa ne pro sebe, ale pro svůj národ vykonal. 17. listopadu bude tomu právě rok, kdy tento hrdina naposled vydechl. Připisujeme proto těchto pár řádků k výročí tohoto smutného dne, kdy hrdina Ernst Udet podlehl následkům těžkého zranění, jež utrpěl při zkoušení nové zbraně.

První a rozhodující moment v životě Udeta
Bylo to tehdy, když si ho poručík Justin zvalal, aby mu položil otázku, zda chce k němu jít jako pilot. Tu se ukázala pohotovost v rozhodování lehký devatenáctiletého prostého vojáka, když ještě dříve prošel zkouškou jako civilní letec. Zanedlouho po přijetí k poručíku Justinovi byl první velký bombový útok na Belfort, kterého se Udet také zúčastnil. Neměl právě největší štěstí, jak o tom Udet líčí ve své knize:

„Náhle se ozve kovový zvuk, jako když se na klavíru přetřihne struna. V přístupu okamžiku dostává stroj náraz doleva, otfese se a řítí se do mraků. Nad zadním operadlem předního sedadla se objeví bledý a tážavý obličej Justinův. Pokrčím rameny. Sám ještě nevím, co se stalo, vlnu jenom, že musím veškerou sílu šlapat na postarší kormidlo, naléhat napravo a točit kormidlovým kolem, až mě bolí ruce. Tisíce metrů letíme tak dolů, pak se stroj zachytí. Má ještě šikmou polohu, ale netřese se, ani se netočí, a můžeme doufat, že klouzavým letem se dostaneme k zemi. To znamená do zajetí. Justinus ukáže na pravou horní nosnou plochu. Divám se: závěs, na něm je připevněno výstupné lano, se ani odtrhl. Lano vlaje ve větru a pod tlakem vzduchu vzdouvá se horní nosná plocha nahoru.“

Jaké ohromné duševní napětí musili oba letci prožívat, vidíme zřetelně na dalším líčení:

„Několik mocných úderů otfese strojem, tenká dřevěná stěna pozorovatelského letadla se třítí, objevují se dvě ruce, dvě krvácející ruce, rozdrásané rozštíplými dřevem hmatají ve vzduchu a chápou se kormidla. Justinus je tu, Justinus mi pomáhá. Jeho obličej, bledý pod opálenou pletí, od námahy pokrytý malými krápkami potu, objevuje se na okamžik nad bivozem: „Vůstusme vydržet, hochu!“ Fve, tam na tu stranu, do Světců. Jáme ve výšce 1000 m a vzdálení ještě o několik kilometrů od hranice.“

Do své domoviny se dostali šťastně. Překonali sami sebe. A to byl první křest mladého svobodníka Udeta. A ne bez následků pro jeho další vzestup. Zanedlouho byl za svůj hrdinský čin odměněn Železným křížem II. třídy a jeho kamarád Justinus Železným křížem I. třídy.

Cest, povinnost a víra ve vlast

Potom, když byl přidělen k velitelství jednomístných bojových letadel, ukázal v pravém světle své schopnosti. Ani několik havárií nepodlomilo jeho chuť do dalších bojů, ze kterých vyšel vždycky vítězně, třeba mu nejednou hrozila smrt. Konečně vítězný boj proti třiatřem nepřátelským letadlům to nejlépe prokazuje. Jeho slova: „Být vojákem znamená myslit na nepřítel a na vítězství a na sebe sama zapomenout“ — jsou ještě pádnějším důkazem. A což, mladí přátelé, jak se vám líbí další jeho slova, která by měla být životním křeslem každého z vás: „Kdo však chce být mužem mezi muži, musí v rozhodující chvíli mít sílu, aby zardousl v sobě životní strach. Neboť víře v nás chce za každou cenu žít. A kdo mu povolí, je ztracen pro společenství mužů, kde platí čest, povinnost a víra ve vlast.“

Později se Udet dostal i do eskadry nejslavnějšího a nejúspěšnějšího letce Německa Richthofena, který vrazil 67 nepřátelských letadel. Dostal se mu také té cti, že mohl vést II. letku, což bylo pro něho pochopitelně dalším velkým vyznamenáním. Právě zde se ukázal být silným a nebojácím a přitom vzorným kamarádem. Při jeho 24. vítězství onemocněl ušní chorobou, při jejímž prodávání dostal do svého domova, kde se léčil, další osvědčení svých schopností, přidělením řádu „Pour le mérite“. Když se opět vrátil k eskádře, pokračoval ve svých úspěších. V té době se mu podařilo zastavit tankový útok na celé frontě, při čemž Udet říkal, že tu nebylo možno ani myslit, pouze jednat nebo padnout.

Konec bojů — příprava na odvetu

Co znamenal propouštění list z vojenské služby v roce 1918 pro Udeta, dovede si jen málo kdo pomyslet. Měl za sebou 62 vítězství a teď, když se chystal, že musí své dílo dokončit, nebylo mu toho dopřáno. Konec jeho éry ve světové válce nebyl však koncem definitivním. Připravoval odvetu, a to takovou, po níž by se nepříteli udělalo pořádně nevolno. A dočkal se toho teď, když byla znovu rozpoutána světová válka a kdy už sice ne jako aktivní letec, ale jako vynikající odborník byl neméně činný. Do té doby však prodělával svůj život v Africe, obou Amerikách i v Gronsku. To všechno jen proto, aby jednou přípra-

vil šťastnější budoucnost svým nástupcům. Musil létat za každou cenu, třebaš jen proto, aby diváci se kochali jeho uměním. V Americe se dokonce sešel i s jedním z nepřátelských letců, kterého těžce poranil. Dokonce jeho jméno se objevilo i v souvislosti s jednou tovarnou na letadla, kde však neměl valných úspěchů, protože po čase z Udetova leteckého závodu (jak se tento podnik jmenoval) vystoupil.

To všechno a mnoho jiného provázelo Udeta za jeho vytklým cílem. Teď nám už na něho zbývá jen vzpomínka. Vzpomínka na hrdinu, který 17. listopadu 1941 zemřel. Je tomu tedy právě rok, co se rozloučil se zbraní, kterou dovedl k největšímu vítězství, vybudování silného letectva. Byl to lovec ve vzduchu, kde srážel jednoho nepřítele za druhým. Tehdy byl ještě vojákem bez praporek, ale za nynější války svůj prapor rozvinul a dalšími tisíci vojáky, kteří nastoupili do boje proti společnému nepříteli. Nedocházel se sice konečného vítězství německých zbraní, na jejichž zdokonalení měl ohromnou zásluhu, třebaže byl přesvědčen, že odvěta za první světovou válku přijít musí. Za něho nyní bojují jeho nástupci. Lidé, kteří v Udetovi mají svůj vzor hrdinství, odvahy, skromnosti a kamarádství. A možno věřit, že tento boj přivedou ke šťastnému konci pro celou Evropu.

ERNST UDET S RICHTHOFENEM

Pod stejnojmenným názvem vyšla v Orbisu kniha, v níž autor vypráví svůj život za světové války, po níž se do své smrti 17. listopadu 1941. Jednou z nejznámějších kapitol této knihy je ta, v níž generálobera Udet vzpomíná slavného rytířa Richthofena, který za první světové války sestřelil sedmadvacet nepřátelských letadel. Výchatek a této kapitoly přinášíme.

Rozbýváme letecké stany na silnici do Le Cateau. Ráno se dělá, jemný, drobný déšť, který pomalu všechno proměňuje v ledovou kaši, stromy, domy i lidi. Oblékám jsem svou koženou kazačku a pomáhám mechanikům natloukat stanové kolíky.

Po silnici přijíždí auto. Projede lidí mnoho aut, člověk se ani již po nich neohlíží. Pracujeme dále, mlčky a usilovně.

Někdo mi zaklepe na rameno. Otočím se:

Richthofen.

Děť se tne po jeho čapce se štitkem, stěd po jeho obličej. „Zdar, Udetle! praví rytíř a dorýká se čapky. „Hezky svinské počasí, co?“

Němž zdravím a dívám se na něho. Klidný, upíně ovládaný obličej, velké chladné oči, spole přikryté těžkými víčky. To jest muž, který vrazil již sedmadvacet nepřátelských letadel.

Jeho auto stojí dole na silnici, on sám se usmívá deštěm po úbočí ke mně.

Cekám.

„Kolik sestřelil teď vlastně máš, Udetle?“

„Desetdvacet uznaných. Jeden ohlášen, odpovídám.“

„Dlouhá svou dřevěnou procházku houkává ve vlákém listi. „Sím, tedy doučte opakuje.“

Dívám se za ním, jak vysoký a štíhlý, skoro křehký, sestupuje po strmém úbočí a míří kolem nejbližšího zhybu cesty v zpych dále.

E. Udet po souboji s britským poručíkem Manfredem ortem.

Vzhledné a zkoumají se na mne podívat.

„Pak byste vlastně byl srab pro nás. Máte chuť?“

Zda mám chuť. Samozřejmě ji mám. Dokonce ohromnou chuť. A když šlo podle mého, ihned bych sebral své věci a jel s ním. Je mnoho dobrých stihacích letků v armádě a letka 37 není nejhorší. Ale jest jedna letecká eskadra Richthofenova.

„Ano, pane rytíři, a pravím. Pořádáme si rukama.“

„No tak burme to my dva měli dobře, říká Behrend, když opět vedle něho dřímá a natlouká kolíky do země.“

Na frontě je mnoho dobrých letků, avšak existuje jen jedna eskadra Richthofenova. A nyní vidím tajemství tohoto úspěchu.

Ostání letky budí v zámcích nebo malých osadách, dvacet, třicet kilometrů za frontou. Richthofenova eskadra hlídá v barácích z vlastního plechu, které je možno v několika málo hodinách složit a opět postavit. Zřídka kdy jsou více než dvacet kilometrů za nepřátelskou linií. Jiné letky stárnou desítkrát až stokrát na dem. Richthofen a jeho mužstvo vlezají denně několikrát, jiné letky se dostávají počtem zastavují letecký provoz, zde se létá skoro vřduku.

Nejvíce mi však překvapují bojová stanoviště. Je to vlnáček Böckeho, starého mistra německého letectví. Richthofen, jeho nejnadanější řák, jel přezal.

Několik málo kilometrů za frontou, často bezprostředně v oblasti nepřátelských granátů, sedíme v plném leteckém obleku na lehátkách uprostřed na volném poli, vedle našeho letadla, připraveni ke startu. Jaktmile se na obzoru objeví nepřítel, ležme vřduku. Jeden, tři nebo celá letka.

„Hned po boji přistáváme, natákneme se opět na polní lehátka, prohlédneme knížku nebo a řekáme na nejbližšího souvě. Uzatí-

racích letů není. Richthofen na ně nedrží. Nechává o platnosti jen vzrušivé lety do nepřítelského země. „Držení strdí ve vzduchu oslabuje bojovnost stihacích letců a fíká. Proto vřídme pouze k leteckým bojům.“

V deset hodin přibyl jsem k eskádře, ve dvadcti již po prvé startuji se stihací letkou 11. Kromě ní patřil ještě k eskádře letky 6, 8 a 10. Letku 11 vede sám Richthofen. Záleží mu na tom, aby každého nového člena sám vřskoušel.

Letí zde pěti, rytíř naspěd, za ním Just a Gusman. Scholz a já tvoříme zadní voj. Po prvé letím na trojplátníku Fokkeru, Letíme ve výšce asi 5000 m nad truchlyfovým územím dří na západ.

Nad rozstřeleným městem Albertem vřděl se těsně pod mraky jeden R. E. anglický dělostřelecký pozorovatel. Zastřeluje jistě své baterie. Jáme o něco níže než on, neboť klidně pokračuje ve svých křivkách.

Výměním rychlý pohled se Scholzem, ten přikývne. Opouštím letku a ležím na Tommyho.

Napadám ho zepředu. Zaučím na něho zdola jako šrak, pálm na docela krátkou vzdálenost. Jeho motor je prodáván kulemi. Nakloní se a hned nato se rotnadne ve vzduchu. Hořící trosky se řítí dolů těsně u Albertu. O minutu později jsem opět u letky a ležím dále směrem k nepříteli. Scholz mi opět kune, rychle a radostně. Avšak letí rytíř na zpozoroval, zdá se, že má oči vřdu. Jeho hlava se otáčí a s pozdravem mi pokývne.

Polární noc.

Lothara Manfred von Richthofen.

DĚVČATA SE HLÁSÍ

Put: nouă, le poartă sunt de
le.

NÁŠ ÚKOL A CÍL

pláného zhořování, která svou pro-
pravou žemskostí stojí vedle muže jako
jeho kamarádka, která nevidí v něm
nějaký ideál, ale bratře živelného druz-
bá. Ziská-li náš národ generaci takových
dívek, které chápu avšak úkol v ná-
rodním životě jako svoji samostatnou
povinnost, které chápu naše postavení
k Říši německé, pak je budoucnost ná-
še i budoucnost jejich děli zajištěna.
Ne mluví, ne debatoval ani kritiko-
vat, ale šel podlé nového řádu v mrav-
nostech, kázni a kamarádství, dos tím
způsobem za jistiny svému národu bo-
stné místo v Říši německé.

Nášé dívky pochopí, co se na nich
žádá pro onen mateřský cit, který v
každé z nich je a bude vždy hlavním
žitelem a nastoupí správnou cestu
spravedlivého a četného socialismu a
duchu nového světového názoru, který
jiz nikdy nevymizí z lidských srdcí
duši.

Ludmila Valášková

A něco rady děvčatům

[illegible]

Ze adyudu 113 do Spontelka. Minda Spontelky ptedrddji koutim
vdrodnt Spontelk tance. Foto Ogo

Kdybych se ještě jednou narodila

Siť, lásko. A myslíš si, že si samu
tú vieš doolať. Ke máte každý dva
oči, hľadíte, akoby ste mali uplnuť
niečo, čo táto táka darí hodiny. Či
je ešte táto táka darí hodiny. Či
je ešte táto táka darí hodiny?

Mrs. H. de la Haye byla lépe, že byla
že se lépe vyživila nežli ona, než ten, a
který sáhl do šedivého koberce pýši De
volte, abych vám ukázala masku, která
vám ukazuje pravý stav věcí.

Jediné -- práci! Zachovejte si účel a lůžko k práci, a tito lidé žijí a jsou bezpeční. Vážně je rozlišuji, a práci líp, práce způsoby bytynny a svobodu, práce žijí! Práce je dar, který neposlane být člověk nikdy do vězení!

[illegible]

Zpísej: 1. Ledy svj. Svět, uzavřete je
vůdruvém smálení, zotročte! boji
Největší na, je by byl proto neradost
ný a zachování. Naopak! Nikde ne
ukládá tolik zvěz, vzrůchu, zvěz
a krás, jako v životním záplavě! Ne
ustí se žitím, ale, přemítá stěna
klozů pod jeho záplavě, přemítá si
že každý políček své rovnosti a po
stává nám dříve k lozím a jaaně
jim obzřem.

Vidyt máme vzpomínky! Máme občasný štěstí, malá, drahocení! Jsem a jámi celý život a šokování nám pro lásku a přání, že má život nebyl vlastně tak život, aby se mohl opakovat znovu. Ze jsem byl velmi a velmi šťastný, že jsem byl svým a byl na vše... jistě je a v životě... a já jsem...

A až jednou v podvečer svého života
nabědíte do slávek svého řetězu a
budete je posaziti mezi první jeho
zrůcha ráčnou, pak uvidíte topo-
ještě, že vás život byl radostný a plos-
ně. Je jako byl hodný toho, co vám
dal, a že nebyte klidná a bez ob-
opnutí vám svěřenou bránu. A pak
je nebudete buďte po druhém, ležem
životě; lepší by být nemohl, protože
nemí vnímání jeho cíle, než je pravé
M. K. J. J. J.

hodoceala, ferilo se colile teferi tako
sejursi. Tak jedn tak notici. To se
slava, ale pro to neleba skidat ni-
ru, neopas klava ushara a maelet
na to, se ladi se nepredio dner.
Droede se lara.

PODZIM

To sedláčův hrobnice pod širokým
stromem a sloupů podati listů, brouzdá
se sloupem stromu a cítil bábě tělo,
to musí jít podati Vlkary, ať má
schůzku převalující ze snů a v
důvěře uhořelého uhořelého k
střednímu, musí řídit hrobnice
střední, ať má strom strom na hro
bnici, kterou ješ tělo, to musí
vstoupit do stromu stromu stromu
a převalující strom, a epichat sama
střední Praha, na kterou pod
střední

Put: nouă, le poartă sunt de
le.

DIPLOMATKY - ZIMNÍ OBUV

Diplomátky mají všechny praktické vlastnosti, které mají od zimní obuvi šlápl. Příjemně hřejí, jsou pohodlné svým tvarem a dobře slouží své jednoduché eleganci. Kvalitní materiál a pečlivé vypracování zaručují jim dlouhou trvanlivost. Vypátl se Vám vymění poukaz na tuto praktickou obuv.

Rafa

Až nastanou deště

a přikrývka, nebude se nám ráno chítit z teplych peřin. A tu nám přechod do zimy poněkud přijemní dobrá teplá káva z Melty. Budeme si Meltu opět brát stejně jako v létě a s sebou do práce, jenomže teplou. A po obědě nebo večeři to nás bude Melta, která nás příjemně zahřeje. Čerstvá uvařená Melta, třeba jenom čerstvá, dává skutečně dobrou kávu.

Z Melty - to je káva!

Oslad si život!
RUPA

Thymolin
na kašel, rýmu, chřipku

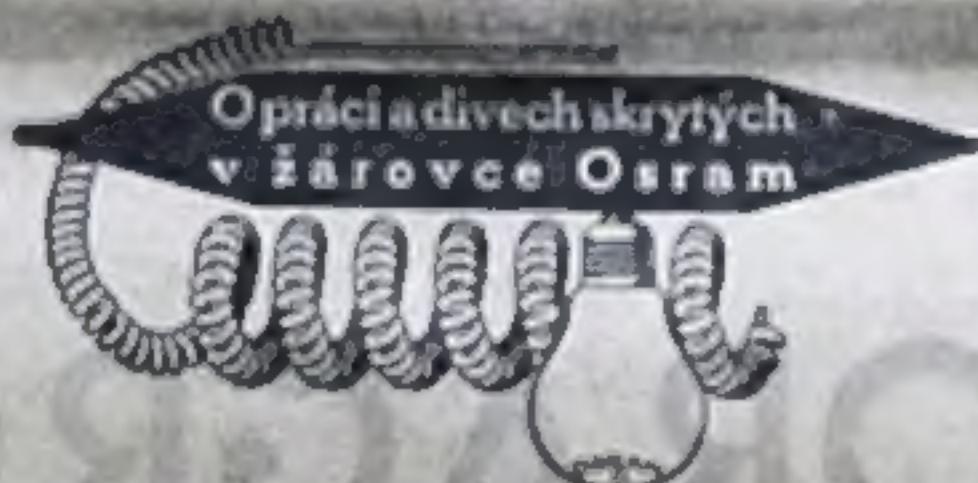
PRAŽSKÉ CHEMICKÉ ZÁVODY AKCIOVÁ SPOLEČNOST

PRAHA II, NABŘEŽÍ R. HEYDRICHA 12,
telefon 469-46 a 444-52, adresa telegramů: Alchemos, Praha.

Vyrábějí:

sacharin,
postřiky na ochranu rostlin a mořidla,
farmaceutické chemikálie,
veterinární-medicinální přípravky,
chemicky čisté soli kovů,
sinkovou bělobu,
ochranné nátěry proti ohni, zn. SUBON-P,
ochranné nátěry proti rzi, zn. SUBOX,
amoniak a čpavek,
kyselinovzdorné směsi.

ZÁVODY, NERATOVICE U PRAHY, HRUŠOV NAD ODROU.

Jednoduchý sklený drát se světlo vydá jednou. Tento postup nelze již sledovat pouhým okem. Při 2,5 cm délce je 3000 zářiv, které jsou znovu více než 100krát užitny a které se nemají novým dotýkat.

Výsledek:
odlesklost povrchové plochy se napomáhá, světelná účinnost se zvyšuje. Takové drátky spouští novu v žárovkách Osram-Č. Zdravě.

ZÁROVKY OSRAM - D
mnoho světla - málo proudu

DOBŘÉ KOLO

VĚRNÝ PŘÍTEL

Česká zbrojovka Strakonice

Připravte hospodáře
dobře pečivo
a prášku

'KVETA'

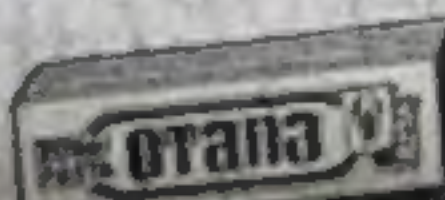
Dobrý moučník hospodář
vyloudí vždy úsměv v tváři,
tu dobrotu v sobě skrývá
"KVETA", prášek do pečiva!

FRANT. MATĚJKA, továrna pekařství MĚSTEC KRÁLOV.

Jestliže u nás nyní nenacházíte tak bohatý výběr, na jaký jste byli zvyklí, nalozte snad vždy obvyklou ochotu, dobrou radu a přátelské obslužení.
TOVARNA ODEVO

J. Nedbálek

BRNO, NA ŠPITALCE 1
PRODEJNA: KAPUCINSKÉ NÁM. 2

Zubní krém

Viditelný účinek!

DVOJ-BLESK

na čisticí ploten a jiných předmětů
Ladislav Ševčík DVOJ-BLESK, Praha.

KOŽE A ŘEMENY

POLICKÝ-RIEKER A.S. JAROMĚŘ

Tak ušetřím prací prostředků?

Při praní v tvrdé vodě vzniká vápenaté mýdlo, čímž se ztrácí mnoho prací síly. Změkčí-li se před praním voda CLARAXEM, dosáhne se menším množstvím pracích prostředků většího úspěchu.

SCHICHTŮV CLARAX

k namáčení
k změkčení vody
k mýdlení